

Sygn. akt V KK 426/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

Protokolant Katarzyna Wełpa

w sprawie przeciwko **W. M. i D. D.**

z art. 69a§1 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535§5 k.p.k.

w dniu 17 lutego 2015 r.

kasacji, wniesionej na korzyść skazanych przez Prokuratora Generalnego,
od wyroku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 4 lipca 2013 r.

1/ uchyla zaskarżony wyrok,

2/ uniewinnia W. M. i D. D. od stawianych im zarzutów,

3/ kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Oskarżony **W. M.** stanął pod zarzutem tego, że:

- produkował na terenie prowadzonej działalności gospodarczej w sklepie w D. przy ul. P. 66, przez czas nieokreślony do dnia 29 sierpnia 2012 r., poza składem podatkowym, wyroby akcyzowe w postaci tytoniu ciętego do palenia, naruszając warunki zastosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy, tj. wbrew

przepisom określonym w art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2009 r., Nr 3, poz. 11),

tj. popełnienia czynu z art. 69a § 1 k.k.s.

Natomiast oskarżonemu **D. D.** zarzucono to, że:

- jako pełnomocnik firmy „S. W. M.” produkował na terenie prowadzonej przez W. M. działalności gospodarczej w sklepie w D. przy ul. P. 66, przez czas nieokreślony do dnia 29 sierpnia 2012 r., poza składem podatkowym, wyroby akcyzowe w postaci tytoniu ciętego do palenia, naruszając warunki zastosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy, tj. wbrew przepisom określonym w art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2009 r., Nr 3, poz. 11),

tj. popełnienie czynu z art. 69a § 1 k.k.s.

Wyrokiem z dnia 4 lipca 2013r. Sąd Rejonowy w K. uznał obu skazanych za winnych popełnienia zarzucanych im czynów i za to wymierzył im kary grzywny po 180 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 zł.

Orzeczenie to uprawomocniło się nie będąc zaskarżone przez żadną ze stron.

Kasację od tego wyroku, na korzyść skazanych wywiódł dopiero Prokurator Generalny. Zarzucił w niej:

- rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa materialnego - art. 69a § 1 k.k.s., polegające na błędnym przyjęciu, że W. M. i D. D. dopuścili się zarzucanych im czynów poprzez naruszenie warunków zastosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy, podczas gdy wypełnienie tego znamienia możliwe jest w sytuacji uprzedniego uzyskania zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego, którego to uprawnienia oskarżeni nie posiadali.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od popełnienia przypisanych im czynów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna tak, jak wymaga tego art. 535 § 5 k.p.k.

Bezsprzecznie ma rację skarżący, że W. M. i D. D. zostali skazani za czyn polegający na naruszeniu warunków zastosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy w sytuacji, gdy żaden z nich nie korzystał z takiego zawieszenia.

Jak wynika z dyspozycji art. 69a § 1 k.k.s. warunkiem sine qua non poniesienia odpowiedzialności z tego przepisu, jest naruszenie warunków zastosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy, a więc warunków wskazanych w ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (j.t. Dz. U. z 2014r. poz. 752). Z akt niniejszej sprawy nie wynika natomiast, aby skazani uzyskali takie zawieszenie. Byłoby to zresztą niemożliwe, jak słusznie zauważa skarżący, skoro oskarżeni „nie posiadali predysponującego do tego statusu związanego z uprawnieniem do prowadzenia składu podatkowego”.

Skazani nie spełnili też żadnego z kolejnych warunków odpowiedzialności z art. 69a § 1 k.k.s., gdyż nie „produkowali, magazynowali lub przeładowywali wyrobów akcyzowych poza składem podatkowym”. Nie można bowiem przyjąć, że okazjonalnie dokonywane w sklepie, na życzenie klienta, czynności pocięcia liści tytoniu za pomocą niszczarki do papieru, może być traktowana jako „produkcja” wyrobu tytoniowego (*vide* również postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2013 r., sygn. akt V KK 92/13, Lex Nr 1375782).

W tej sytuacji, mając na uwadze omówione wyżej względy, uznając zarzut postawiony w kasacji za w pełni zasadny, zaskarżony wyrok należało uchylić, a ponieważ skazanie obu oskarżonych było oczywiście niesłuszne, przy zastosowaniu art. 537 § 2 k.p.k., obu oskarżonych uniewinniono od postawionych im zarzutów.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Kosztami procesu w niniejszej sprawie obciążono Skarb Państwa.